

lovaným do zástavy za zápůjčku nabízené a dané je zapláceno a vlastnictvím obžalovaného, — nebylo absolutně nezpůsobilým prostředkem spáchání podvodu, poněvadž nebyla za všech okolností vyloučena možnost, že R. škodu jednáním obžalovaného utrpí. R. jen tehdy by nebyl mohl utrpěti škodu a byla by proto vyloučena skutková podstata podvodu, kdyby obžalovaný byl býval vlastníkem zboží, nebo kdyby byl R. (nehledě k prvnímu případu §u 367 obč. zák., jenž tu vůbec v úvahu přijíti nemůže) převzal zboží obžalovanému nenáležící zástavou od živnostníka k tomuto obchodu oprávněného anebo za plat od toho, komu je vlastník sám svěřil k užívání, k uschování nebo v kterémkoliv jiném úmyslu. Že obžalovaný vlastníkem zboží nebyl, rozsudek výslovně zjišťuje. Rozsudek vychází naopak ze skutkového předpokladu, že zboží nebylo K-em obžalovanému prodáno a jemu za účelem převodu vlastnictví na něho odevzdáno, nýbrž že zboží bylo K-em obžalovanému odevzdáno za tím účelem, by je dopravil k příbuzným architekta P-a, pokud se týče k rodině M-ové a by mu od nich přinesl kupní cenu za zboží; zjišťujeť, že obžalovaný objednáváje zboží, žádal je vesměs pro rodinu M-ovu, pokud se týče pro příbuzné inženýra P-a a že Jindřich K. dal se pohnouti k tomu, že obžalovanému zboží bez hotového zaplacení předem vydal, jen proto, že měl za to, že obžalovaný jedná jménem rodiny M-ové, pokud se týče příbuzných inženýra P-a, jsa k tomu od nich zmocněn, a že obžalovaný ujišťoval K-e, že dostane pohledávku zaplacenou od Anny M-ové a že účet na zboží na jméno obžalovaného vystavil K. jen proto, že ho o to obžalovaný výslovně žádal. Že obžalovaný je živnostníkem oprávněným k obchodování takovým zbožím, sám nikdy netvrdil a spisy neposkytují pro takový předpoklad opory. Posléze nejde ve zboží obžalovaným R-ému do zástavy daném ani o věci jich vlastníkem (K-em) obžalovanému ve smyslu §u 367 obč. zák. svěřené. Věci ty dostaly se do dispozic obžalovaného pouze podvodným jednáním ve smyslu §u 197 tr. zák. v rozsudku blíže vylíčeným. Věci podvodně vylákané nebyly však podvodníkovi »v nějakém úmyslu« svěřeny a není tudíž ani věřitel, jemuž byly podvodníkem dány v zástavu, podle §u 367 (§ 456) obč. zák. chráněn (Krainz-Ehrenzweig §§ 207 a 273). Nebyla proto nikterak vyloučena evikce zboží K-em na R-ém, při níž nebyl by K. býval povinen R-ému náhradou škody, a nebylo tedy ani předem vyloučeno, že R. utrpí škodu z poskytnutí zálohy, k němuž se dal pohnouti lstivým předstíráním obžalovaného. Důsledně nebylo toto oklamání R-ého nezpůsobilým, by v něm nebyl spatřován způsobilý prostředek spáchání podvodu na R-ém, i je zmateční stížnost i v tomto ohledu bezdůvodna. Bylo tudíž zmateční stížnost, pokud čelí proti výroku rozsudkovému, jímž byl obžalovaný uznán vinným zločinem podvodu, jako dílem neodůvodněnou, dílem po zákonu neprovedenou zavrhnouti.

Čís. 2621.

Ke skutkové podstatě podvodu podle §u 197 tr. zák. vyhledává se po stránce subjektivní úmysl pachatele, by někdo (třebas ne právě ten,

kdo byl uveden v omyl) utrpěl škodu na svém majetku nebo jiných právech.

Pojem »zjištěného úmyslu« není totožným s pojmem »úmyslu, poškodit někoho na jeho majetku«.

(Rozh. ze dne 17. ledna 1927, Zm I 485/26.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací vyhověl po ústním líčení zmateční stížnosti obžalovaného do rozsudku zemského trestního soudu v Praze ze dne 7. června 1926, jímž byl stěžovatel uznán vinným zločinem podvodu podle §u 197, 200 tr. zák., zrušil napadený rozsudek a věc vrátil nalézacímu soudu, by ji znovu projednal a o ní rozhodl.

Důvody:

Zmateční stížnosti, jež uplatňuje důvody zmatečnosti podle čís. 4, 9 a) a b) §u 281 tr. ř., nelze upřítí oprávnění, pokud s hlediska důvodu zmatečnosti podle čís. 9 a) namítá, že nalézací soud nezjistil, že obžalovaný jednal v trestném úmyslu, jaký předpokládá zákon. Ke skutkové podstatě podvodu podle §u 197 tr. zák. vyhledává se po stránce subjektivní úmysl pachatele, by někdo (třebas ne právě ten, kdo byl uveden v omyl) utrpěl škodu na svém majetku nebo jiných právech. Nalézací soud zjišťuje v rozsudku, že obžalovaný vylákal na textilních závodech M-ových, v nichž byl zaměstnán a od nichž dostal 31. prosince 1925 čtvrtletní výpověď, služné za měsíc leden 1926, tvrdě, že jest nemocen a zamlčev, že jest zaměstnán a bere plat jinde, u firmy L., a že učinil tak v předpokladu, že firma na toto jeho lstivé jednání nepřijde. Že obžalovaný jednal v úmyslu, by firmu M-ovu poškodil, rozsudek přímo a výslovně nezjišťuje. Zjištění rozsudečné, že obžalovaný jednal v předpokladu, že firma M. na jeho lstivé jednání nepřijde, připouští sice závěr, že obžalovaný jednal v tomto úmyslu, nevede však k tomuto úsudku způsobem logicky nutným, ježto připouští i závěry, zlý úmysl obžalovaného po této stránce vylučující, takže z oné věty rozsudku nelze s určitostí seznati, zda nalézací soud uvažoval o činu obžalovaného i po subjektivní stránce a zda i tuto stránku má za prokázanou čili nic. Rozsudek zjišťuje sice na jiném místě, že obžalovaný jednal v úmyslu zjištěném. Než nehledíc ani k tomu, že nalézací soud v této části svého rozsudku neuvažuje již o trestní kvalifikaci činu jako podvodu, nýbrž o otázce, zda byl čin obžalovaného, ohledně něhož dospěl již v první části rozsudku k právnímu názoru, že naplňuje skutkovou podstatu zločinu podvodu, spáchán z pohnutek nízkých a nečestných, není pojem zjištěného úmyslu totožným s pojmem úmyslu, poškodit někoho na jeho majetku, neboť okolnost, že pachatel měl ze svého jednání zisk, nepředpokládá nutně, že byla tím též jiná osoba na majetku poškozena. Nelze proto ani v tomto zjištění s určitostí spatřovati i zjištění úmyslu pachatele, by svým činem firmu M. poškodil na jejím majetku. Subjektivní stránku činu měl v souzeném případě soud nalézací zvlášť pečlivě zjišťovati a uvažovati, neboť obžalovaný hájil se tím, že si vzhle-

dem k výpovědi dané mu firmou M. myslil, že má po výpovědi nárok na plat po 6 neděl, aniž by pracoval. Uznal-li proto nalézací soud obžalovaného vinným zločinem podvodu, aniž bezvadně zjistil, zda skutková podstata zločinu podvodu je naplněna i po subjektivní stránce, je jeho rozsudek stížen zmatečností podle čís. 9 a) §u 281 tr. ř. a bylo proto již z toho důvodu vyhověti zmateční stížnosti, zrušiti rozsudek prvního soudu a uznati právem, jak se stalo, aniž bylo zapotřebí, zabývati se i ostatními uplatňovanými důvody zmatečnosti.

Čís. 2622.

Subjektivní skutková podstata zločinu §u 81 tr. zák. vyžaduje úmysl pachatelův, vykonati na některé v §u 68 tr. zák. jmenované, u výkonu služby (úřadu) se nacházející osobě buď přímo nebo nepřímo násilí, proti oné osobě čelící a proti ní také obmyšlené, jakož i další úmysl, by onen výkon byl zmařen.

(Rozh. ze dne 18. ledna 1927, Zm I 730/26.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zavrhl v neveřejném zasedání zmateční stížnost obžalovaného do rozsudku krajského jakožto nalézacího soudu v Chebu ze dne 2. listopadu 1926, jímž byl stěžovatel uznán vinným zločinem veřejného násilí podle §u 81 tr. zák. a přestupkem podle §u 312 tr. zák., pokud čelila proti výroku, jímž byl obžalovaný uznán vinným přestupkem podle §u 312 tr. zák. spáchaným slovně. Naproti tomu vyhověl zmateční stížnosti obžalovaného, pokud čelila proti výroku, jímž byl uznán vinným zločinem veřejného násilí podle §u 81 tr. zák. a přestupkem podle §u 312 tr. zák. spáchaným skutkem, zrušil napadený rozsudek jako zmatečný v tomto směru ve výroku o vině, pak ve výroku o trestu a ve výrocích s tím souvisejících a věc vrátil témuž nalézacímu soudu, by o ní v rozsahu zrušení znovu jednal a rozhodl, přihlížeje ku pravoplatnému výroku, jímž byl obžalovaný uznán vinným přestupkem podle §u 312 tr. zák. spáchaným slovně, mimo jiné z těchto

d ů v o d ů:

Pokud jde o zločin veřejného násilí podle §u 81 tr. zák., vytýká stížnost, uplatňujíc tak patrně zmatek podle §u 281 čís. 9 písm. a) tr. ř., že rozsudkem nebyl zjištěn a odůvodněn zlý úmysl ke skutkové podstatě zločinu toho potřebný. Pachatel zločinu podle §u 81 tr. zák. musí jednak míti úmysl vykonati na některé v §u 68 tr. zák. jmenované osobě buď přímo nebo nepřímo násilí, násilí to musí vždy, přímo neb nepřímo, směřovati proti oné osobě u výkonu služby neb úřadu se nalézající a musí též proti ní býti obmyšleno s tím dalším úmyslem, jí násilným vztážením ruky výkon ten zmařiti. Napadený rozsudek úmyslu toho nezjišťuje, nýbrž zjišťuje pouze, že obžalovaný S. a jeho soudruh bili přes tělo průvodčího K-a do manželů R-ových a že při tom K-a zasáhli; zda